

NİLGÜN BODUR

SEN GİTTİN YA BEN ÇOK GÜZELLEŞTİM

DESTEK YAYINLARI: 950
GÜNCEL: 79

NİLGÜN BODUR / SEN GİTTİN YA BEN ÇOK GÜZELLEŞTİM

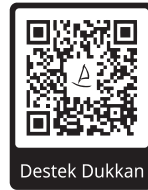
Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Esmergül
Son Okuma: Devrim Yalkut
Yazar Kapak Fotoğrafı: Fethi Karaduman
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: 1.-50. Baskı: Haziran 2018
51.-70. Baskı: Temmuz 2018
71.-120. Baskı: Ağustos 2018
121.-150. Baskı: Eylül 2018
151.-152. Baskı: Eylül 2019
153.-154. Baskı: Aralık 2019
155. Baskı: Haziran 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-425-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com – info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

NİLGÜN BODUR

**SEN
GİTTİN YA
BEN ÇOK
GÜZELLEŞTİM**

“ Sadece
GÜÇLÜLER
gider... ”

Nilgün Bodur // Sen Gittin Ya Ben Çok Güzelleştim

1 sene önce...

Biz aslında çoktan bittik. Sadece varlığımız var bizde. Hayal ettiğim hiçbir şey olmadı bu ilişkide. Çok yanlış gördüm ve bu sebeple çok yanlış yaptım. Farkında değil misin? Pimi çekilmiş bir bomba... Her an üzüntü ve her an birbirini anlamama... Nefret ettiklerimizi zorla sevdirmeye çalışma. Yalnızlık korkusuyla vazgeçememe... O, bu, şu değil... Her şey... Senin bana karşı olan duyguların. Saygısızlığın... Benim sende sevmediğim her şeyi değiştirmeye çalışmam... Bana göre yanlış insanları zorla bana kabul ettirmeye çalışman. Birey haklarımı hiçe sayman... Benim gitgide yok olmam... Sana uygun değilim... Sen de bana... Gelecek hayalim yok... Çünkü böyle bir ilişkiyi ileriye taşımak gibi bir isteğim yok... Gitgide azalıyoruz... Gitgide kopuyoruz... Gitgide yok oluyoruz... Pimi çekmiş bekliyoruz... Kalan kırıntıları toplayıp tekrar ekmek yapmaya çalışıyoruz... Ekmek olmaz... Her konuda suçlanmaktan yoruldum... Her konuda suçlamaktan da... Önümüz açık... Gelecek bizim... Yol almışsınız bu hayatta zorluklarla... Başka zorluğa gerek yok... Bu ilişki zor... Gitgide azalıyor... Gitgide daha az özlem... Bir aradayken tahammülsüzlüğün... Bir saat içerisinde vazgeçememekten, nefrete dönüşün... Basit insanlara “O benim kardeşim” demen... Çevrendeki herkesin benden daha iyi, daha becerikli, daha vasıflı olduğunu düşünmen... Kimseyi ek-siltmek istemezken beni eksiltmen... İmparatorluk kursan bana

prim vermeyeceğini bilmem... Her gidişimde yalnız bırakmakla suçlayan ama gitmemem için çabalamayan, hatta göndermek için elinden geleni yapan... Mutluyken bile “Ne zaman mutsuz olurum?” diye endişelendiğim, düzelir sandığım halde artık düzelmeyeceğini bildiğim, verdiklerinle yürütmek için bahaneler ürettiğim, gidince nankör ilan edildiğim... Alınanın, verilenin hesabını tuttuğumuz... İyilik verince, yüze vurduğumuz... İçinde huzur olmayan yüreklerimizde huzur için savaştığımız ama bir türlü kabul edemediğimiz: Biz bittik... Biz senin bir dolu hatanı, hoyratlığını, kabalığını yaşarken bittik... Sonra bende bir hata buldun... Her gün yüzüme vurdun... Oysaki sen aynı hatalara aylardır beni alıştırdın... İyiye hak etmediğime beni inandırdın ve bu yaşta affetmelerini affedemeyen bir kadın yarattın... Her gün hangi sürprize uyanacağımı bilmiyorum... Her gün ölmek istemiyorum... Dilediğin hiçbir özür içten değildi... Olsaydı, bir daha yapmazdın... Yalnızlığıyla mutlu olan birini, yalnızlığında huzursuz yaptın... Hep istedin, verirken hesaba yazdın... Bence sen kendine âşık olduğun için, aşkı hiç tatmadın... Tatsaydın, böyle yapmazdın... Sen olma, hiç kimse olmasın, ben yalnız kalayım... Zaten seninle de çok yalnızım... İşini, kariyerini, olası servetini yalnızlığını yok etmek için kullan... Ben sadece bırak ben olayım... Soğan-ekmek yiyeyim, Etiler’de hayat sürdürmeyeyim ama lütfen seveyim... Sevgi için, saygı için artık dilenmeyeyim... İstediklerimle yok olacağını düşünen bir adamdan azar işitmeyeyim... Her gün dua ettiğim bir adamdan şüphe hissetmeyeyim... Sen sağ ol... Ben bileyim ama lütfen yaşarken beni öldürmene izinle artık izin vermeyeyim...

“SEN
GİTTİN YA
ben çok
GÜZELLEŞTİM...”

Nilgün Bodur // Sen Gittin ya Ben Çok Güzelleştim

Bir sene kadar önce eşyalarımı toplayıp sessiz sedasız giderken biliyordum terk ettiğimin, terk edenim olduğumu. Gürültü çıkarmadığım, ağlamadığım, kapıları çarpmadığım, eşyaları kırmadığım için hissediyordum bu gidişin dönüşünün olmadığını. Bazı gitmeler, beceriksizce teşebbüs edilmiş intiharlar gibidir. Not bırakırsın, anlatırsın, ağlarsın... Geride kalanları acıtmaya çalışırsın. Hâlâ bir umudun olduğunu gösterir bu haber veriş, kendini özetleyiş. İşte böyle ölemezsin. Bağın varsa gidermezsin. Ben not bırakmadım giderken, çıt çıkarmadım. Çıkarcığım seslerin duyulmayacağını anladım. Gitmedim aslında kabullendim ve vazgeçtim. Kapıyı kaparken, kolundan bir tutanın olmadığına eyleminin adının terk etmek olmadığını anladım. Terk eden, terk edilmiştir. Geride bırakacağı gürültü sadece başarisiz bir intihar girişimidir.

Yani gitmek bana ait bir eylem gibi görünürken, anladım ki giden sendin.

Bir sene sonra geriye bakıyorum da, sen gittin ya, ben çok güzelleştim...

İnsan en çok zamanına ve verdiklerine acıyor. Hatta bu sebeplerle bir türlü daha önce gidemiyor. Menkul kıymetler borsasına para yatırmak gibi ilişkiler. Yatırımını yaparsın. Bazen hisse senetlerinin değeri düşer. Bir gün yükselir diye beklersin. Kâr etmek istersin. Halbuki vaktinde satsan hisselerini daha az zarar edersin. Bir umutla, önce zararından kurtulmayı, hatta kâra

geçmeyi bekledikçe değeri düşer gitgide. Piyasalara güven olmaz. Bu böyle. Sonra bir noktada pes edersin. Yatırdığının çok azıyla idare etmeye razı olur, için sızlayarak ve bundan kimseye bahsetmek istemeyerek satış emrini verirsin. Çevrendeki kazananlara gıpta edersin. Doğru hisseye yatırım yapmadığın için kendini affetmezsin.

İşte böyle hislerle topladım eşyalarımı. Değeri azalmış hisse senetlerimin tamamen yok olmasına gönlüm razı gelmemişti. Acaba elde avuçta kalan tekrar yatırım yapmaya yetecek miydi?

Tüm zamanımı unutmak için harcamaya karar verdim önce. Sonra dedim ki kendime, elinde kalan en değerli hissene zaman ve doğru olan, onu unutmaya değil, yaşamaya harcaman.

Böyle kocaman bir dünyada, bize verilen en güzel hediye olan zamanla, yanımda sonsuza kadar olacağını bildiğim tek kişiyi şımartmaya karar verdim. Kendimi...

Önce saçlarıma fön çekttirdim. Sonra dostlarımı ziyaret ettim. Görmek istediğim şehirler vardı. Onları gezdim. Bir başkasını ikna etmek için harcadığım her bir saniyeyi kendime verdim. Okudum, izledim, dinledim ve sadece sevdiğime inandığım için sevdiğim tek bir kişiyi değil, sevlilmeye layık olan her şeyi ve herkesi sevdim.

Yalnızlıktan korkarken; kendime ve hak edenlere verdiğim değerle, yepyeni bir ruh ve bedenle, kimi zaman ağlayarak, kimi zaman kahkaha atarak mutlu olduğumu hissetmemle, bir başkasının söyledikleriyle, yükledikleriyle, eleştirileriyle, övgüleriyle değil; kendi hakkımda kendi düşündüklerimle, birisi için özel olmak için değil, tüm hatalarımla kendimi kabullenmeye ve sevmeye çaba göstermemle, baktım ki ben sadece kendime sahip olduğum için bile hiç yalnız değilim.

Bir kere çok eğlenceliyim. Azıcık bilmişim, gevezeyim ve deliyim ama sıkıcı değilim. Kafam çalışıyor Allah'a şükür ama duyduğum ve gördüğüm her şeye inanacak kadar safın tekiyim. Ama böyle vallahi süperim. İnanmasam, umutlanmasam, hayal kurmasam kendimle böyle eğlenebilir miyim?

Paramı, zamanımı, duygularımı, alkışlarımı, aşkıyı kendime verdim bu süreçte ve kendim gibi insanlarla karşılaştım gittiğim yol üzerinde. Sevgilim olmadı belki ama sevilmediğimden değil, kendimi sevmeyi öğrendiğimden. Ve bir sürü aşk yaşadım yolda. Kimi zaman köpeğimle, kimi zaman gördüğümle, kimi zaman özlediğimle, kimi zaman hayallerimle.

Sevilmek için başkasını sevmenin yeterli gelmediğini, hayatın en güzel hediyesi olan zamanın dinlemeye, öğrenmeye ama en önemlisi kendine harcanması gerektiğini, âşık olmak için sevişmek gerekmediğini ve bir gün tutkuyla arzulanmak için kendimi sevmemin gerekliliğini öğrendim...

Bu sabah aynaya baktım.

Ah o hüzünlüken bile gülümseyen gözlerim, bir gün yıkamasam yağlanan ama topuzla her daim kendini kurtaran saçlarım, depresyona girip kortizol salgılayan ama belki de bu sebeple yazarak üretmemi sağlayan şaşkın beynim, sürekli titreseler de yemek yapan, çiçek diken, çamaşır asan, maske yapan, her daim manikürlü ve her daim yorgun, o narin ellerim, yemeyi seven ama yediklerini eritmek için sürekli hareket eden kafası karışmış bedenim, bazen gıybetin dibine vuran, bazen de susması için ısırlan, ama insanları mutlu edecekse hiç kapanmayan, tutarsız dudaklarım ve gülümseyince gözlerimi sıkıştıran tombiş yanaklarım...

Ben o kapıyı çekerken, terk ettiğimi sanıp da terk edilirken, son bir kez aynaya bakmıştım ama sizin farkınıza varamamıştım.

Beni affedin...

Şimdi aynaya tekrar baktım.

Bu bir sene içinde estetik ameliyat falan da geçirmedim valla-
hi ama çok farklı görünüyor aynadaki silüetim. Bir başka bakıyor
sanki gözlerim.

Kesin olan bir şey var. Zaten herkes söylüyor.

Sen gittin ya, ben çok güzelleştim...

“ Bir kitap
YAZILIYORMUŞ,
farkına
VARMAMIŞIM
yaşarken... ”

Nilgün Bodur // Sen Gittin ya Ben Çok Güzelleştim

Kimilerinin de hayatı kelimelerle ve onların oluşturduğu ufak tefek cümlelerle arınıyormuş. Sanki yazınca sıradanlık yok oluyor ve yaşanan her şey kutsal oluyormuş.

Yüzeysellikten ve sıradanlıktan en koktuğun anlarda yazdım hep. Çünkü yaşanan her şey çocukluğumda okuduğum bir Özdemir Asaf şiiri, bir Sait Faik Abasıyanık öyküsü, bir Yaşar Kemal romanı gibi olmalıydı. Kahkahanın tarifi, gözyaşının değeri, özlemin kederi, aşkın efsanesi olmalıydı. Yoksa nasıl yaşadım der insan? Anlatılacak bir şaheseri olmazsa, nasıl gider bu dünyadan?

Her şeyi bildiğimi sanarak başladım bu hayatın kendimi hatırladığım ilk bölümüne. Bu bölümünde ise sürükleniyorum hâlâ bilemediklerimin peşinde. Öğrenmekle ilgili telaşım cebimde, öğrenemeyeceğimi ayırımsamanın bilinci ise tüm hücrelerimde.

Başkalarının yerine kendimi koyarak başladım öğrenmeye. Dinleyerek biriktirdim anlatacaklarımı. Birkaç bıçak darbesi alınca, yitirdim güvenimi ve güvenimle birlikte tüm inancımı. Hep bir mucizeye inandım ve nefes almanın mucizesini nefesim kesilince anladım. Kimi zaman bir aşk, kimi zaman bir ihanet, kimi zaman bir düş kırıklığı, kimi zaman bir ödül, kimi zamansa derin bir acı kesti nefesimi. İşte ben o anlarda nefesimi geri alabilmek için çabaladım.

Çıktığım zirveden kimi zaman yuvarlanarak, kimi zaman tekme tokat, kimi zamansa frene basarak indim. Düştüğüm çukurdan kimi zaman tırnaklarımla, kimi zaman inancımla, kimi

zaman elimi tutanla çıktım yukarı. Ama o nefesi sonunda hep aldım. Ama tek bir düzlemde kalamadım. Bir şiir, bir hikâye, bir roman yaşamak için yaşayan biri nasıl aynı yerde durabilir ki?

Ben kimi zaman yaşamak, kimi zaman yazmak için yaşadım. Başka kitaplarda kurulan güzel cümleleri kıskandım. Ama başkalarıyla değil, kendimle yarıştım. Kendime dişimle tırnağımla bir hayat kurdum. Hani derler ya, en sonunda yaşadığım her şeyi kitabına uydurdum.

Şimdi sen gidiyorsun ya
Hemen çıkarsan çok sevinirim.
Sinemaya gideceğiz kızlarla.
Bugün cuma...
Şimdi sen gidiyorsun ya
Beni de yolda atarsan sevinirim.
Bak, benzin paran yoksa söyle, veririm.
Şimdi sen gidiyorsun ya
Herkes sana benzeyecek sanıyorsun.
Şiir o canım, benzemez korkma.
Şiir kim, sen kim?
Sen daha, dahi anlamına gelen “de”leri ayıramıyorsun...
Şimdi sen gidiyorsun ya
Tutmayayım.
Trafik olur.
Yan yolu kullan en iyisi.
Senin gibi “boş” olur...

“İçindeki
KÜÇÜK KIZIN
saçını okşamayı
UNUTMUŞ HER KADIN,
İMKÂNSIZI
başarabilecek
BİR KAHRAMAN
olduğunu
HATIRLAYAMAZ... ”

Nilgün Bodur // Sen Gittin ya Ben Çok Güzelleştim